

in die eerste junidagen waarin hij met Himmler en Seyss-Inquart gesproken had, in de kringen van het *Reichskommissariat* als de *coming man* in Nederland beschouwd. Ook hij werd dus lid en het was op zijn voorstel dat de commissie een nieuwe naam aannam: 'Raad van Voorlichting der Nederlandse pers, tevens orgaan ter voorbereiding ener Nederlandse Perskamer'.

Deze Raad nu, zond op 22 juni, de dag van Frankrijks capitulatie, een eerste 'vertrouwelijke mededeling' aan de gehele pers waarin hij er bij alle bladen, met inbegrip zelfs van de kerkboden en parochiebladen, op aandrang, voortaan 'kosteloos en portvrij' exemplaren aan de Raad toe te zenden (Meijer-Schwencke gebruikte die exemplaren, voorzover ontvangen, voor zijn knipseldienst die een aantal goed betalende abonné's had). 'Niemand, ook niet de Nederlander, heeft', zo heette het in die eerste 'vertrouwelijke mededeling',

'enig belang bij het voortbestaan van bladen welke er niet of slechts in geringe mate toe medewerken om de mening hunner lezers in die richting te vormen welke er toe leiden kan, dat het Nederlandse volk als vrij volk in het nieuwe Europa zal worden opgenomen . . . Positieve medewerking is ook mogelijk door het plaatsen van goede, opbouwende hoofdartikelen in volkse zin . . . Uitstekend materiaal kan men vinden in de *Deutsche Zeitung in den Niederlanden*.'¹

Dit was een visitekaartje dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet. Niettemin had de Raad spoedig succes in de sector van de provinciale bladen en van de periodieken. De Nederlandse Periodieke Pers was al vóór de oprichting van de Raad van Voorlichting overstag gegaan en nu volgde de Provinciale Pers die, gelijk reeds vermeld, nauwe relaties onderhouden had met Meijer-Schwencke's Verenigde Persbureaus. De twee organisaties gingen in één nieuwe op: de Provinciale en Periodieke Pers, de NSB'er Kerkmeester werd er voorzitter van. Dit betekende niet dat alle bedrijven die tevoren bij een van de twee organisaties aangesloten waren, automatisch lid werden van de nieuwe: zij moesten zich apart aanmelden en zeer vele maakten daar geen haast mee. Medio september hadden zich in totaal driehonderd uitgevers die tezamen ruim duizend nieuwsbladen en tijdschriften uitgaven, bij de Provinciale en Periodieke Pers gemeld: een minderheid.

De dagbladen waren veel belangrijker dan de nieuwsbladen en tijdschriften en juist bij een groot aantal dagbladen stiet de Raad van Voorlichting aanvankelijk op verzet. Begin juli belegde hij in Den Haag een perslunch (Meijer-Schwencke betaalde de rekening) waar ca. vijftig directeuren en

¹ Rondschrijven, 22 juni 1940 (Doc II-648, a-2).